

[Petra Petersen.]

net, man tager hensyn til, og det må være barnets tryghed i ægte hjemmet, der først og fremmest er det vigtigste.

Den paragraf, der har været mest omtalt under debatten her i dag, er vel § 6. Vi er enige i, at det ikke kan være rigtigt, at flere mænd kan blive dømt som bidragspligtige til et barn. Det hører ingen steder hjemme i dag, men spørgsmålet er, om man ikke burde have taget skridtet fuldt ud og sagt, at hvis man ikke med sikkerhed kan fastslå, at den sagsøgte mand er fader til barnet, så dømmer man ingen. Videnskaben er langt fremme i dag, lægerne er dygtige, og i de fleste tilfælde kan man konstatere, hvem barnets fader er. Hvis man ikke kan konstatere det, er det et spørgsmål, hvorvidt man gavner barnet ved at have en bidragspligtig. Ja, man kan sige, at man gavner det offentlige, som ellers i så tilfælde ville komme til at betale til barnet, men spørgsmålet er, om det kan være rigtigt at dømme en mand, man ikke er sikker på er barnets fader.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro talte noget om, at kærlighedsforholdet ikke var så stærkt. Hvis to eller flere kan anses for at være fader til et barn, er forholdet mellem barnets fader og moder jo ikke særlig stærkt, og det barn vil ingen tilknytning få til den fader, så jeg tror ikke, man af hensyn til barnet skal binde en mand til at betale, såfremt man ikke kan konstatere, at han er fader til barnet.

Hvad § 10 angår, finder jeg det absolut rigtigt, at når et barn født uden for ægteskab har arveret og ret til faderens navn, skal moderen opgive, hvem der er barnets fader. Jeg vil dog ikke sige, at det ikke i ganske enkelte tilfælde kan tjene barnets tarv, at det ikke opgives, men reglen bør være den, at moderen skal opgive, hvem der er barnets fader.

Det ærede medlem fru Erna Sørensen var inde på spørgsmålet om forpligtelsen til at forsørge børnene — det, der omtales i § 13. Jeg tror, det er rigtigt, at alt for mange fædre, som har økonomisk gode muligheder for at forsørge barnet bedre end med de normale bidrag, slipper for at betale mere. Man tager i de fleste tilfælde hensyn til, hvordan moderen er stillet, og derefter sættes mandens bidrag. Jeg tror, det ville

være rigtigt at dømme de fædre, som er økonomisk godt stillet, til at betale et bidrag svarende til deres levevilkår, som i disse tilfælde også må komme barnet til gode.

I § 14, stk. 2, taler man om at pålægge bidrag til barnets fyldte 24. år, hvor barnet er under uddannelse. Jeg tror, at det ærede medlem fru Erna Sørensen har ret i — hvis jeg forstod det ærede medlem rigtigt — at man burde sørge for, at børn under uddannelse får ret til bidrag indtil det fyldte 21. år. Ja, de har en vis ret ifølge den gældende lov, men dog ikke anderledes, end at det mange gange er vanskeligt for moderen at få pengene. Jeg tror, at man i dette lovforslag skulle indføre, at hvor barnet er under uddannelse, bør faderen betale indtil det fyldte 21. år. Derimod er jeg noget bange for at udvide denne pligt til at betale til barnets fyldte 24. år. Jeg ved godt, at ministeren har sagt, at det kun skal ske i ganske særlige tilfælde, men det står i lovforslaget, og jeg er tilbøjelig til at sige, at her springer man over, hvor gærden er lavest. Var det ikke bedre, om man i vore børnelove og i vor sociale forsorgslovgivning indførte en regel om, at en moder fik sit normalbidrag, selv om hun havde en løn, som vel nok var sådan, at man kunne sige, at hun kunne klare sig igennem med barnet, selv om hun ikke fik sit bidrag, men som dog var så lille, at det gik ud over barnets daglige levestandard, hvis hun ikke fik det udbetalt?

Jeg vil også lige nævne, at det ikke er så længe siden, at min partifælle, det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, rejste et spørgsmål her i tinget om en enlig moder med en dreng i lære. Man ville ikke anerkende denne moder som forsørger i skattemæssig henseende, til trods for at hun forsørgede sin dreng, der var i lære. Jeg tror, at hvis man ændrer nogle af disse forhold, behøver man ikke at udvide pligten til at betale til barnets fyldte 24. år.

Ministeren siger, at det findes andre steder i vor lovgivning, og henviser til tjenestemandensloven. Når en tjenestemand afgår ved døden, kan hans børn få pension til det 24. år, hvis de er under uddannelse, og ministeren henviser også til forsorgslovens regel om børn under forsorg, som kan få hjælp til uddannelse til deres 23. år. For